

Csodabogár

Laták István

*Bordélyházak, dohánycsempész-tanyák,
Csöndes halászkunyhók,
Gabonaraktárak és szelid,
Pocakos kiskereskedők
Lugasos kéjlakai között
Cseperedett föl.
Ott sétálgatott
Félvad kőrisfák árnyékán
És nézegette a végtelen hosszú
Hálókat a folyóparton.
Dologtalan személtáda-válogatók,
Szentolvajok és kuplerosnék
Voltak a tanítómesterei.*

*Megvetéssel nézte a szürke,
Hétköznapi értelmet.
A külvárosi gyerekek
Kristályos könnyűi
Már rég nem hatották meg.
Az akasztófákon sorakozó,
Szenttéavatott forradalmárookra
Alig pillantott föl.
S nyugodtan piszkálgatta körmeit,
Míg a csigákon feszültek
Az áldott tetemek.*

*Látta, hogy a pecsovicso,
A közömböseket és dologkerülőket
Könnyebben élnek,
S beállt a lógászok közé.*

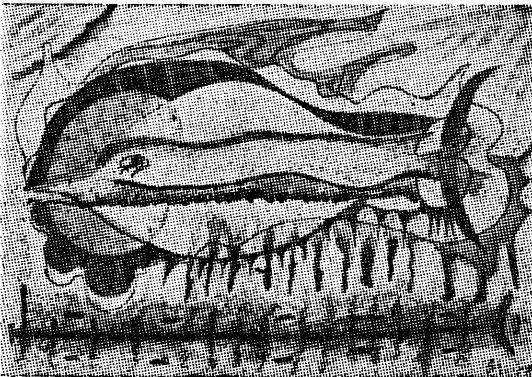
Érthetetlen semmiségeket mormolt,
Féligrejtett igazságokat
Harapott ketté,
Összerágta a külvárosi kocsmák
Üvegpoharának szelét és lenyelte.
Ügyetlen szöghaját meg a nyakába
Lógatta zsirosan.

Tisztelni kezdték,
A lilomtipró naplopók,
A meggyárvult kávéházi bölcsek
Neki világítottak,
És a sunyi szalonszocik,
Meg a narancslével mosdó kéjnök
Hamiskártyás lovagjai.

Tisztes asszonyok
Szoknyája alá nyúlkaált büntetlenül
Az öregfalú mozikban.
Fekete festék gyászát
Szimatolta hegyes orrával,
A por alatt szunnyadó
Ligetek mélyén,
S az atomrobbantástól sáskákat fiadó
Messzirőljött levegőben.

Ezért elhitték, hogy valami újat hoz
A testpedtségsébe, mely úgy terjengett
A kisvárosokban,
Mint gyászfény a temetésen
Menetelő, hallgatag rokonok kalapján ...

Ökölnyi betűkkel
Proféciákat szerkesztett,
És lófráló, semmittevő barátai
Tőle várták áhítattal,
Hogy az új művészetekben
Kánont teremti,
És kimondja a megváltó áment.

Özvegyasszony panasza

L. aták István

*Kinek nyújtsam
szerelemrevágyó karomat?
Már nem vagyok olyan fiatal,
hogy hódítani tudjak.
Testem pedig még
szerelmes forróságot követel.
Mit tegyek, hová forduljak,
hogy szégyen, fájdalom
és verdeső vágyak nélkül
éljek a ködbeborult világban,
ahol lámpás nélkül
keresem az utat,
mely még egyszer összehoz
valakivel,
akinek forróömlő, hűséges társa lehetnék.
Mihez kezdjek?
A szemérem ránőtt a bőrömrre.
Hiszen játékos lányságom óta,
hogy a párom egyszer kitakart
és magáénak váltott,
idegen szem rajtam nem kutatott.
Ismeretlen voltam mindenkinek,
még az orvos is
félíg ruhásan látott csak.
Miképp mutathatnám föl,
hogy szívós, szép szerelemre*

még képes vagyok.
És a testem akár a rózsaszín hó
az alpesi napon.
S ha valaki
megint őszinte lenne hozzám,
lángolni tudna egészséges ölem.
Csipőm szebb, mint éretlen lányoké,
vállam olyan, mint lánykoromban.
De hogyan tudja meg ezt
a tisztos félgyász alatt
a kereső ember?
Váratlanul ment el az én uram.
Elvitte végtelen férfierejét.
De olyan örömhöz szoktatott
számtalan éveig,
hogy mióta elment,
mindig lázzal ver
ez a gyászos egyedüllét.
Arcom az elillant évektől
és a bánattól megtört,
hisz a csodálatos páromat vesztettem el,
én szerencsétlen.
Sem sóhaj,
sem hideg borogatás
nem könnyít rajtam,
mert könnyesen-vágyasan
egyedül vonaglok.

